

Afscheidsspeech Nol Escher

Hélène, de woorden, die jij zojuist tot mij gesproken hebt en de drie prachtige blijken van waardering - de fraaie speld, de mooie wijnen en de prachtig gekalligrafeerde dankbetuiging - hebben mij diep getroffen. Diep in mijn hart.

Toch is het allemaal te veel eer. Een mooie droom moet werkelijkheid worden (anders blijft het een mooie droom) en daarvoor is nodig: een club mensen, die samen aan het werk gaan.

Eén van jouw voorgangers, Rijk van Walsem had het vier jaar geleden tijdens een voorjaarsbijeenkomst op de Queeste in Amersfoort - toen hij bezig was mij erelid te maken - over een dromerige man die zijn droom in vervulling had zien gaan. Pas op het laatste moment drong het tot me door dat hij daarbij mij bedoelde.

En - het is helemaal juist. Mijn droom is in vervulling gegaan. Helemaal om eerlijk te zijn: ik droomde over een groep jonge mensen, jonge, ambitieuze, veelbelovende, slimme, vrolijke ambtenaren die met elkaar prangende vraagstukken inzake de Gemeenteadministratie zouden bespreken tot heil van het Openbaar Bestuur: art. 19 van de Gemeentewet, de gemeentelijke herindeling - dat soort dingen. In plaats daarvan bedacht de Kring: "communicatieve zelfbesturing", "relevantie van mobiliteit" - dat soort dingen. Maar het idee bleef. Het uitgangspunt bleef: jonge ambtenaren met veel creativiteit, veel discussie - niet gehinderd door onderlinge ambitie. (Als je beleidsadviseur jeugd in Delfzijl bent hoeft je niet bevreesd te zijn in je carrière belemmerd te worden door iemand die in Oss werkzaam is als projectleider woningbouwprojecten). Gezelligheid, netwerking, 4 x per jaar bij elkaar - één overnachting - mooie wandelgangcontacten, trefwoorden: zelfwerkzaamheid en saamhorigheid.

Maar, zoals gezegd - met een droom alleen kom je er niet. En laat ik nu toevallig enige tijd geleden in een bestuur van een stichting komen te zitten die één en ander mogelijk zou kunnen maken. Dat bestuur van die Stichting, waarin ik namens de Uitgeverij Samsom zat bestond uit een gezelschap oudere, dikbuikige mannen, die rond een tafel zaten met daarop in het midden een grote zak met geld ..

Hoe kwam dat geld in die zak? Meneer Hartman, toenmalig griffier van Zeeland en hoofdredacteur van het Tijdschrift voor de Beoefening van het Administratief Recht, ook wel Hartmans Tijdschrift genoemd had een huis nagelaten aan het Hartmans Tijdschrift Fonds, beheerd door de uitgever Samsom. Uit dat Fonds werden de geldprijzen betaald - boekenbonnen ter waarde van 6.50 of 12 gulden die je kreeg als je een administratief-rechtelijke vraag die in het tijdschrift vermeld stond goed beantwoord had. Dat werd dan weer vermeld in het volgende nummer en dat kon je helpen in je carrière als gemeenteambtenaar.

Ook werd soms een arme maar slimme student financieel gehopen. De mannen van het bestuur streken over hun buik en beslisten: ja of neen. Maar allengs ging het minder en minder met het Tijdschrift. De bestuursscholen waren gekomen - sommige provincies hadden er wel twee - en arme studenten - die bestonden niet meer. Het Tijdschrift, eens met een oplage van meer dan 4000 ging langzaam maar zeker ten onder. Een laatste snik was het mooie nummer bij het 100-jarig bestaan. En toen kwam er een hele gisse penningmeester in het Bestuur en de zak met geld werd door goed beleggen dikker en dikker. En er begon zich een probleem voor te doen: WAT TE DOEN MET AL DIE POEN? En toen begon het. Een droom woei door de bestuurskamer. Maar er moest één en ander gebeuren. De sigarenrokers moesten om. Een

eliteclub? Ho ho. Jonge , ambitieuze ambtenaren? De overheid is toch iets anders dan het bedrijfsleven! De VNG werd in de arm genomen - de VGS werd ingeschakeld. Gesprekken volgden met beoogde leden van de Raad van Advies. Ik noem vooral Willem Konijnenbelt en Cees Versteden die DIRECT de studiekring zagen zitten. Uitvoerig werd gepraat over de formule : In de diepte? In de breedte? De logistiek?

Twee mensen noem ik die een grote rol hebben gespeeld bij de totstandkoming van de Kring : Wederom Staatsraad Willem Konijnenbelt - degenen, die door hem op de Raad van State gefileerd zijn - maar nooit gemeen, altijd ludiek - zullen die ervaring nooit vergeten en Jan Berens, Hoofd afdeling Symposia van de VNG - helaas vroeg overleden.

En zo gebeurde het dat de eerste bijeenkomst van HSK plaats vond in de Queeste bij Amersfoort, ruim drie jaar nadat de kiem was opgekomen . De eerste bijeenkomst 20/21 maart 1997, donderdag en vrijdag net zoals nu. Ik was er ook bij, bleef slapen. Ik heb die nacht heerlijk geslapen - wat bleek?. De volgende morgen zag ik het: het was gelukt ,de Kring was van de grond gekomen. En nu , nu zijn we elf jaar verder en Hélène is de vijfde voorzitter. Vijf generaties en nog steeds floreert de Kring. Zelfwerkzaamheid, saamhorigheid en soms ook zelfkritiek - en dat is maar goed ook. Want het is niet alleen : wat kom ik halen - maar vooral: wat kom ik brengen. En : Het gaat er niet alleen om: hoe leer ik beter te functioneren ten behoeve van mijzelf - maar vooral: hoe leer ik beter te functioneren ten behoeve van de Publieke zaak.

En dat - zo dacht ik na elf jaar - is redelijk gelukt. Het is fantastisch te zien hoe steeds iedereen van de Kring zich inzet en actie neemt. Veel creativiteit, veel energie. Het bestuur van de Stichting Fonds Hartman juicht dat toe en het ziet er naar uit dat het met veel genoeg als sponsor blijft optreden.

Vandaag is het zowat de laatste keer dat ik in jullie midden ben. Gisteren heb ik afscheid genomen als bestuurslid van de Stichting Fonds Hartman en daarmee is tevens een eind gekomen aan mijn daadwerkelijke belangstelling voor de Kring. (Mijn ECHTE belangstelling blijft natuurlijk altijd bestaan). Aan dat afscheid nemen is niks tragisch: iedereen houdt op een gegeven moment op met functioneren.

Ik ga straks naar huis als een tevreden mens. Misschien zal ik, als Ik 103 ben nog eens komen kijken, misschien eerder - misschien komt er weer eens een lustrumviering. En dan hoop ik dat de jonge ambtenaren die dan oude ambtenaren zijn geworden tegen elkaar zullen zeggen :

Ja, die Hartmans Studiekring. Dat was een leuke tijd. Leerzaam en leuk